

Тя му поръча свирка в един далечен град на бащините ѝ владения, дето над земята пече страшно слънце и дето е чудният и страшен свят на палмите, на лъзовете и на пустинната жажда. Като тази свирка няма да има втора, тя ще остане за чудо и за приказ на вечни времена. В нея ще се отразяват всички светлинни на небето и всички красоти на морето. В нея ще блестят всички цветове и отсенки на планината. Свирката ще бъде достойна за този невиждан и нечуван музикант на всички времена и земи. Но с тази свирка той ще свири не за Лира, а за някаква приста и дива овчарка.

Лира усещаше, как сърцето ѝ се наливаше с омраза към тази далечна и непозната девойка. Страшно ѝ се искаше да я види, да я сравни със себе си, да я прецени и... ако наистина тя е похубава, да я премахне, да заличи следите ѝ, да нарека да я забравят всички, за да я забрави и той, Орфей...

Колкото и да беше безразличен към външната красота на свирките, все пак Орфей знаеше какво значи да свириш с хубаво изработена свирка. И той често си мислеше за скъпия подарък, който щеше да му пристигне от някакъв далечен град. И той чакаше с нетърпение деня, в който капризната и разглезена дъщеря на владетеля ще му я поднесе. Наистина, над всичко си остава умението, майсторството, опитността, но, с новата, скъпа, сръчно изработена свирка той все пак ще свири още по-добре. За столицата новата свирка няма да му трябва. Кой тук заслужава да му свири още по-хубаво? Но когато си иде в своя роден край, тогава той ще засвири с тази свирка на нея, на Дика, ще свири на своите родители, на своите връстници и приятели, ще свири на всички горяни, защото те лежат на сърцето му, защото те ще раз-